

[Hagen Hagensen]

Det er kendt, at det konservative folkeparti gerne vil en forenkling af vores indkomstskattesystem, men det må ikke gå ud over skatteyderne. Det forslag om forenkling af personbeskatningen, som nu er til behandling, betyder i virkeligheden en stramning, ja, en skærpelse af personbeskatningen. De ligningsmæssige fradrag skal have samme værdi for alle, siger man i forslaget, derved at fradragene gives i den beregnede skat med 40 pct., men det betyder, at også på første skالاتrin, hvor procenten i en gennemsnitskommune bliver 42,9, taber den laveste indkomst 2,9 pct. af fradragsbeløbet, altså en klar skærpelse.

På nogle få minutter er det ikke muligt at give kommentarer til de omfattende bemærkninger i den udførlige skriftlige fremsættelse, som de radikale har ladet følge forslaget. Jeg kan i øvrigt henvise til, hvad jeg sagde den 28. februar i fjor, det findes i Folketingstidende 1977-78, sp. 6779 ff. Men det vil være naturligt for mig at trække nogle ganske enkelte principbemærkninger frem om, hvorledes det konservative folkeparti stiller sig til personbeskatningen.

Vi finder, at den er for høj. Vi finder, at der må en forenkling til, men det må være en lettelse i skatterne. Skattelettelser ved omlægning af de offentlige udgifter gennem besparelser vil kunne bevare realindkomsten, uden at denne behøver at blive forøget, og derved give den samme forbrugsmulighed, som man har haft før. Prisstigninger som følge af løn- og andre omkostningsstigninger kan derved undgås og inflationstakten bremses.

Princippet i opgørelsen af den skattepligtige indkomst med ret til fradrag i indkomsten før skat fastholdes, selv om visse fradrag vel kan overvejes forenklet.

De ligningsmæssige fradrag må følge skatteskalaen, som den nu engang lægges fast, og jeg er så enig med venstres ordfører, som jeg vel kan være, i, at det forslag, vi her har, forlader skatteevneprincippet.

Vi ser gerne, at proportionalskatten føres så langt op som gørligt og helst helt til tops, men erkender, at en vis form for merskat af de højeste indkomster kan blive nødvendig indtil videre, blot skal den ikke sætte voldsomt ind og på én gang, som det gøres i forslaget her.

Vi er imod, at fradrag gøres i skatten i stedet for i indkomsten, og jeg kommer hermed tilbage til, at fradrag skal siges at have lige værdi for alle. Det gælder jo, at fradrag er ens for al indkomst på samme skالاتrin, og at der med større indkomst også gives fradrag i bunden og blot bliver et større beløb tilbage til beskatning, som ofte når op i næste skالاتrin, hvorved dette nås på en hurtigere måde, om jeg så må sige; dermed betyder det en højere skat af en betydelig del af indkomsten.

Det er selvfølgelig, at der med større indkomster også er større fradrag af forskellig art, det siger egentlig sig selv. Der er flere penge til rådighed, og derfor kan der også være tale om, at der er flere fradrag, hvilket i øvrigt ofte betyder, at penge beskattes andetsteds.

Om enkelthederne i forslaget skal jeg blot sige, at lønmodtagerfradraget må vi for os at se have gjort højere, og vi så gerne, at det blev på en sådan måde, at man ved at give afkald på dyrtidsportioner netop fik bevaret reallønnen.

Rentefradragsretten fastholdes af os, og jeg må tillade mig et citat fra Folketingstidende 1977-78, sp. 6778, der lyder:

»Med en enkelt bemærkning ordner man ...« - det er altså det radikale venstre - ... også spørgsmålet om skelnen imellem erhvervsgæld og privatgæld. Hr. Bernhard Baunsgaard ved udmærket godt, hvor mange gange det spørgsmål har været drøftet, hvor mange gange det har været endevendt også af et sagkyndigt udvalg, uden at man har fundet nogen principielle løsninger på det.«

Citatet er fra den nuværende skatteministers ordførertale for venstre, dengang det radikale forslag første gang var til behandling. Jeg kan nøjes med i øvrigt at henvise til skatteministerens uddybende bemærkninger om vanskeligheden ved at skelne mellem erhvervsmæssig gæld og privat gæld. I øvrigt er det nødvendigt, at formueaktiver af enhver art - også det hus, man bor i - kan danne grundlag for sikkerhed for erhvervsmæssig gæld. Hvor mange er ikke begyndt i det ganske små og har måttet stille pant i det hus, de har, for at komme i gang?

Om forsikringsfradraget vil jeg gerne sige: hvorfor dog give alderdomsbetryggelsen ringere kår? Hvorfor give opsparingen dårligere vilkår og måske, som ministeren nævnte, væ-